

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versvs XX. Tunc acceptabis Sacrificium Justitiæ, oblationes, & holocausta:
tunc imponent super Altare tuum vitulos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

incomparabilis beneficij, quòd à DEO in ipsum collatum est, ut intra ista mœnia habitare illi concessum sit, id quod à tam multis frustra suspiratum est. *Dabo eis in muris meis locum. Isa. 56.* Non dicit *omnibus* sed *eis*. Et tu tamen horum è numero es? O fortem, uni tantùm Benignitati adscribendam!

VERSUS XX.

Tunc acceptabis Sacrificium Justitiæ, oblationes, & holocausta: tunc imponent super Altare tuum vitulos.

CONSIDERA, præsentì versu affirmari sensum, quem diximus, versùs præcedentis: nimirum, quòd Solyma, quam David suspiravit, fuerit re verâ Ecclesia Christi: illa siquidem est, in qua tanta est multitudo magnarum Victimarum, quas alibi frustra quæsieris. Et in primis quidem, ubi unquam fuerunt præclara illa Sacrificia Justitiæ, quæ sunt inter nos? Plurima, nec enim negari id potest, olim fuerunt illa Sacrificia, quæ offerebantur DEO; cum offerri consueverint millena & millena. Re vera tamen nullum fuit Justitiæ; atque id ex duplici capite. Primò, quia Justitiæ exigit, ut puniatur qui peccavit; & non, ut puniatur, qui non peccavit. Et tamen, cum homo peccasset, illis in Sacrificiis non puniebatur homo, sed puniebatur aliqua bestia; nec enim, nisi bestia, in illis Sacrificiis maculabantur. Deinde, quia Justitiæ nunquam fit satis, nisi in ea perveniatur ad æqualitatem inter rem oblatam, & offensam. Et tamen quæ æqualitas tandem esse poterat inter injurias, quibus ab homine offendebatur DEUS, &

Sacrificia, quæ subinde homo offerebat DEO ad abolendas illas injurias? nulla sanè. Unde mirum non est, tam formidanda tum temporis sui furoris specimina à Justitia divina contra Mundum esse edita. Nullus apparebat illam placandi modus ac ratio. *Nunquid placari potest Dominus in multis millibus hircorum pinguium? Mich. 6. v. 7.* Nunc ita loqui fas non est. In Christi Ecclesia Sacrificia Justitiæ passim sunt obvia; tam multi in illa sunt homines, qui sanè quàm severè à se admissa in se ipsis vindicant. Quamquam difficulter intelligitur, quomodo, cum tam multa sint hæc Sacrificia, David tamen illa ad unum solum reducat: *Tunc acceptabis Sacrificium Justitiæ potius, quàm Sacrificia?* Noli tamen mirari. Sic loquendo, explicare ipse voluit unicum illud, quod fuit norma ceterorum omnium. Voluit, inquam, exprimere illud Sacrificium, quo se ipsum pro nobis obtulit JESUS, quando *Tradidit semetipsum pro nobis oblationem, & hostiam DEO, in odorem suavitatis: non oblationem tantum in vita, tot laboribus nostrâ causâ exantlatis, sed insuper hostiam in morte, tam multiplici cruciatu. Eph. 5. v. 1.*

- II. Considera imprimis, illud quod Christus obtulit, Sacrificium fuisse, & verum quidem. Neque de hoc potest dubitari. In hoc tamen idem & Sacerdos fuit, & victima; quæ causa est, propter quam de Christo dicitur, quòd *tradidit semetipsum*. Carnifices illi, qui in Crucem ipsum egerunt, nullo modo possunt dici sacrificasse: neque enim ipsi necesse hæc inferendâ id spectârunt, ut DEUM placarent. Egerunt eum in Crucem, ut iræ & invidiæ suæ litarent, quibus erga ipsum ardebant, ob tam luculentas, quas in eodem spectabant, virtutes. Hinc ex parte ipsorum nullo modo fuit Sacrificium, sed maleficium, Sacrificium tantum

tum fuit ex parte Christi. Atque ita vides, Christum verè fuisse occisum; neque enim aliter poterat esse victima: non tamen fuit occisus invitus & renitens, aliàs ipsemet non fuisset Sacerdos immolans: Hinc ut mors ejus non naturalis fuit, sed violenta, ita fuit simul voluntaria, & non voluntaria. Non voluntaria, quia etsi ipsè perfectè esset Dominus vitæ suæ, noluit tamen cedere jure suo summo, quod habebat præ alio quovis ad eam conservandam. Fuit nihilominus etiam voluntaria; neque enim vitam illi eripere quisquam potuisset, nisi ipse permisisset. *Nemo tollit Animam meam à me, sed ego pono eam. Job. 10.* Non dixit *adimit*, dixit *tollit*: id enim solùm tolli alicui dicitur, quod vi auferitur. Ecquod unquam tale Sacrificium auditum est? Æquum omnino fuit, ut ipso prodeunte cetera omnia confestim videri desinerent.

Considera, Christi Sacrificium ut fuit verum, ita etiam vel maximè fuisse Sacrificium Justitiæ; atque hoc ob geminas illas causas, quarum supra meminimus, ob quas talia non erant illa Sacrificia, quæ hoc sic repræsentabant, ut tamen nunquam adæquarent. Et primò quidem, non potest dici, in hoc occisam fuisse aliquam bestiam; fuit in eo occisus homo, & homo omnium, qui unquam in Mundo fuerant, aut futuri erant, nobilissimus. Occisus quidem fuit hîc pro nocente innocens: id tamen eâ causâ factum, quia innocens, caritate impulsus, in se transtulit peccata hominis nocentis & rei, usque adedò, ut illa appelleret sua; *Longè à salute mea verba delictorum meorum Ps. 21. v. 1.* Dolor de peccatis admissis non potest à quoquam loco alterius elici: nôrunt hoc omnes: hinc ad DEUM placandum omnino necessarium est, ut qui eum offendit, is ipse doleat. Satisfactio tamen pro dictis peccatis debita, præsta-

III.

præstari potest ab alio, qui illa in se transferat: maxime cum debitor tantum in ære proprio non habet, ut debitum expungere possit. Quis autem debitor magis in decoctorum numerum venire potest, quam homo reus coram DEO? Quare cum nunquam ab ipso tantum rependi possit offensus, quantum abstulit, ad satisfaciendum pro homine reo obtulit se homo innocens, obtulit se Christus, verus idem DEUS, & verus homo, paratus ad expungenda ad æqualitatem nomina tam gravia, etsi non sua: *Quæ non rapui tunc exolvebam. Psal. 68. v. 5.*

Atque ita Sacrificium DEI hominis fuit verissimum Sacrificium Justitiæ, etiam alio nomine; quia nimirum tantum dedit, ut planè solutio debitum, & satisfactio offensam adæquaret: imò non adæquaret tantum, sed sine comparatione excederet. Unde DEUS nullo modo potuit non infinites plus amare Satisfactionem oblatam à Christo, quàm odisset ipsam offensam, quâ læsus erat ab homine.

Quis proinde miretur, ad hoc tam excellens Justitiæ Sacrificium respexisse Davidem hoc loco? Videre DEUM tot decursu seculorum tam vehementer offensum, nec tamen offensam unquam compensatam, pro quàm erat res horribilis! Hoc enimvero, meo quidem iudicio, illà ætate esse debebat, quod præ omnibus quemlibet fidelem DEI servum affligeret. Hinc si omnes Patres Antiqui concordibus studiis tantopere anhelabant adventum Christi, si eum flagitabant tanquam humani generis Reparatorem, illos, qui inter eos erant Spiritu magis elevato, & altiùs in DEI notitiam penetrabant, existimo quidem longè magis illum suspirasse, ut læsi divini honoris Restauratorem. Perpende idcirco, quid par fuerit facere Davidem, qui probè
memi-

meminerat, DEVM à se paulò ante gravissimis, & intoleran-
dis, laceffimum injuriis, Adulterij, Homicidij, Scandali, quo
blasphemare fecerat Populos magnum DEI nomen, & tamen
videbat, nihil se illi reddere posse, quòd vel procul accederet
ad compensandas tam atroces injurias? Quàm æquum igitur
erat ab hoc anxietate summâ desiderari eum, qui ad Justi-
tiæ accuratissimam amissim pro peccatis suis satis faceret?
Hoc autem fieri nequibat, nisi Sacrificio ante memorato.
Argue hinc, an illud ex animo desiderârit tum ipsum, cum
hæc in verba prorupit; *Tunc acceptabis Sacrificium Justitiæ:*
quia tunc temporis tale Sacrificium non erat, (utut illud
dare paratus esset) sed tantummodo expectabatur. Futu-
rum igitur desideravit. Et tu cum præsens illud habeas,
vix unquam recordaris, ut illud offeras DEO ad reparan-
das injurias, quas nec tu omisisti illi nimis quàm crebrò in-
ferre! argumento id est, te sanè quàm parum de illis illa-
tis dolere.

Considera, etiam post satisfactionem tam abundan-
tem, superfuisse tamen Christo immensum quantum meri-
torum, sic ut subinde in mystico Ecclesiæ corpore tantum
derivare in membra posset, tanquam eorum caput, vigoris,
ut non unus duntaxat homo, sed milleni & milleni, quin
imò quotquot uspiam vel mille Mundi caperent, modico
deinceps illo, quòd facturi ipsi per se erant, apti essent ad
satisfaciendum divinæ Justitiæ, si non plenè perfectèque,
saltem congruè. Et en originem, è qua subinde orta sunt
Sacrificia minora illa quidem, sed & ipsa Justitiæ, quibus
tot inclyti Pœnitentes sine intermissione DEO se ipsos sa-
crificaverunt; cum ferre non possent, eum qui erat inno-
centissimus, tantum ipsorum causâ pertulisse; se verò per-
fidos,

Y

fidos,

fidos, perduelles, consceleratos vitam jucunda in pace trans-
 figere. *Nos quidem justè; nam digna factis recipimus. Hic verò
 quid mali gessit? Luc. 21.* Ubi igitur & quando unquam
 extra Ecclesiam videre fuit, ardentia illa & expleri nescia
 patiendi desideria, quæ mox ab initio in illa exarsere, quin
 deinceps unquam extinguerentur? Vacuæ incolis fiebant
 urbes, ut iis solitudines replerentur. Cerratim in sua quis-
 que patria investigabat montes ceteris altiores, rupes aspe-
 riores, ut specum ibi aliquam reperiret, quæ vel belluis
 horrore esset. Tam illæ erant humiles, ut in pedes erecti
 stare in illis non possent. Setosis involuti faccis, onerati
 ferro, & compedibus, aspersi cinere totos dies in planti-
 bus transgebant, lacrymis magis quàm pane sustentati;
 si tamen panis subibat memoria illis in desertis, in quibus
 vix parcè nascerentur herbæ, quæ ad se oculum, ne dicam
 manum ad carpendum pellicerent. In ipsis adeò colum-
 nis vivere aliqui ausi sunt, statuarum instar seminudi, re-
 nulla contra cæli injurias defensi, tanquam provocaturi
 turbines, grandines, glacies, nives, quin ipsa adeò fulmina
 ad vindictam de peccantibus sumendam. Et quamquam
 tam horribilis in se sæviendi ardor gravibus de causis poste-
 rioribus seculis coërcitus fuit; quis tamen explicet illa Sa-
 crificia, privata & publica, quibus tam multi sua sacrificant
 corpora, non ob aliud, quàm ad iram Numinis, sedan-
 dam? Talia, aut saltem tam multa Sacrificia, ante Chri-
 stum, sol certè nusquam aspexit. Perpende idcirco, an
 David, Pœnitens tam fervidus, meritò DEO, tanquam
 sanctâ quadam stimulatus invidiâ, dicere potuerit: *Tunc
 acceptabis Sacrificium Justitiæ*, cùm miser non posset dicere
Nunc, quòd tunc illa tam modico essent numero. An
 autem

autem curæ tibi est, ut in magno illo hodie numero & tu locum habeas?

Considera, cuncta hæc Sacrificia, etsi numero tam multa, Davidem secum considerasse tanquam unum solum, cum omnia videret pendere ab uno. Imò cum videret ipse, in tantum Christianos tam magno numero divinæ Justitiæ satisfacturos, quantum à Christo ad id habiles essent effecti, majori gratiâ in illos largè profusâ; jure dixit, Sacrificia illa, quantumcunque numero multa, non nisi ut unum fuisse acceptanda, cum nunquam ex toto distinguenda essent à Sacrificio Christi. Atque hæc mea quidem opinione fuit causa verior, ob quam sic DEUM alloqueretur David: *Tunc acceptabis Sacrificium Justitiæ, & non, Sacrificia*; quia, si mentem diligenter advertimus, alteri, quàm Christi Sacrificio, tam insignis nomenclatura, si presè loqui velimus, non competit. Omnia nostra, eorum radicem spectando, si Sacrificia sunt, gratiæ sunt. Non quia operibus, quæ nos exercemus, duris & asperis, ipsi non meremur pœnarum quas debemus, remissionem, etiam de condigno (quomodo enim aliàs exequi possemus illud Christi præceptum; *Facite fructus dignos Pœnitentiæ. Luc. 3.?*) sed quia, si illam meremur, non aliunde sanè quàm per Christum meremur. *Omnis puri hominis satisfactio efficaciam habet à satisfactione Christi. S. Th. 3. p. q. 1. a. 2. ad 2.* Idcirco sicut multi palmites non faciunt nisi unam Vitem, sic multa Sacrificia imperfecta, quæ nos offerimus (si tamen unquam hoc nomine indigitari merentur) non nisi unum Sacrificium cum illo constituunt, à quo, ut perfectissimo, vim omnem habent. Christus fuit illa Vitis nunquam deficiens, quæ non solum habuit virtutem producendi ex se fructus innumerabiles millenarum & millenarum satisfactio-

tionum, quibus iratus & offensus DEUS plenissime placaretur, sed etiam suis palmitibus si non parem, similem certe virtutem communicandi. Quis igitur ambigat, quin nostra Sacrificia, quantumcunque ipsa vel sint, vel vocentur, Justitiæ, ne tantillum quidem ab illo magis distincta sint, quàm palmites à Vite distinguantur? Tu interim observa, quid agendum tibi sit in quocunque Sacrificio, quod offeras ad extinguenda, quæ contraxisti peccando, nomina. Offerre nimirum ea debes conjuncta illi tanto magis arduo atque difficili, quod à Christo oblatum est. Sic ejusmodi Viti semper magis tanquam verus Palmes adhærebis, & quod consequens est, plus fructus afferes. *Qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum. Joh. 15.*

VI.

Confidera, huic Sacrificio uni simul, & multiplici, Justitiæ, vidisse Davidem in Ecclesia alia & alia sine fine adungi, quæ ipse hęc distinxit alia quidem nomine *Oblationum*, alia *Holocaustorum*; *Oblationes & Holocausta*. Ut intelligas verosimilius, quænam ista sint, memineris necesse est Ecclesiam in duos status secum quodammodo pugnantes distingui posse; in statum Persecutionum (qui fuit ille, in quo nata est) & in statum Pacis. In alterutro autem nunquam defuerunt aut Oblationes, aut Holocausta, nec deerunt unquam, propter illam in DEUM Caritatem, quæ in Ecclesia nunquam extincta vigebit. *Ignis est iste perpetuus, qui nunquam deficiet in Altari. Lev. 6. v. 13.*

Nôstine autem, quæ Persecutionis tempore fuerint Oblationes? Fuerunt illi magno numero Christiani, qui ad veram Religionem vel proferendam, vel tuendam se ipsos exposuerunt mille periculis vitam eo in opere profundendi inter mille crudelitatis exempla, etsi subinde eam non profuderint, non aliâ causâ, quàm quia aliud ab ipsis non petebat

petebat DEUS, quàm devotissimum illud voluntatis obsequium, ut res monstravit in S. Francisco Assisinate, qui profectus in Syriam, ad Martyrij palmam ex ejus Soldani manibus extorquendam, si ad fidem cum perducere non daretur; neque ad Fidem illum reduxit, neque Martyrij Lauream est assecutus, sed remissus est unde venerat magnâ cultus humanitate, tanquam DEI Legatus, majori ob irritos conatus infelicitate, quàm optato injuriarum ac contumeliarum lucro.

Hinc, & plures alij hujus generis (quorum tantus ferè est numerus, quantus Confessorum primis Ecclesiæ seculis) gaudent isto Oblationum præconio; quia ipsis non est datum consequi nomenclationem Sacrificiorum. Ceterùm fuerunt Oblationes suo in genere perfectæ, quia fuerunt oblationes spontaneæ, non coactæ, juxta legem Oblationum propriam: *Ab homine qui offert ultroneus accipietis eas. Ex. 25.* Et quia omnes ipsi DEO primario ex fine oblatae fuerunt; & si ad eas offerendas Sacerdos defuit aspectabilis, qui manibus cælum versùs protensis eas offerret nomine offerentis, ritu vetere; non defuit tamen alius non aspectabilis, non defuit inquam Christus, Sacerdos perpetuus, cum in finem præcipuè constitutus, ut omnia hominis dona DEO offerat; *Omnis enim Pontifex ad offerenda munera constituitur. Hebr. 8. v. 3.* Cùm aliter non appareat, quomodo fieri potuerit, ut DEUS tantæ Majestatis à misero illas vermiculo acceptare dignaretur. Hinc decet, ut eorum Confessorum quilibet in Cælo rependat DEO gratias haud secus, quàm si re ipsa in ejus esset honorem sacrificatus, tanquam verus Martyr: ipse siquidem ita est constitutus, ut tanti faciat voluntatem, quanti opus ipsum.

Qui propria voluntate obtulistis vos discrimini, benedicite Domino. Jud. 5. v. 9.

Holocausta porro tempore Persecutionum fuerunt, ut nemo nescit, Martyres, de quibus potius, quàm de aliis literali in sensu scriptum est, quòd eos DEUS ut Holocausta acceptarit: *Quasi holocausti hostiam accepit eos. Sap. 3. v. 6.* Horum numerum quis inierit? Sunt qui eorum ad hanc usque ætatem duodecies millena millia numerent. Neque tamen eo numero omnes comprehenduntur; ij siquidem, quorum nominatim fit mentio, ut in præliis, celebriores duntaxat, magisque certi sunt. Plurimi, tanquam aliorum mole oppressi, in conferta multitudine latent incogniti. Isti vera sunt holocausta, quia nihil sui sibi retinuerunt, quòd DEO non sacrificarent, minuta in frustra ejus amore concisi. Quid dico, in frustra concisi? etiam in cineres redacti: quòd proprium erat Holocaustorum verè ac strictè talium. Hinc illi tantùm Martyres, quos vel lentus ignis, vel lebetes, vel craticulæ, vel vivæ fornacum flammæ absumpserunt, quantam ad summam ascendunt? Tanta hæc fuit, ut si omnes Libani sylvæ in rogos esse mutata, suffecturæ non fuissent tot victimis comburendis. *Et Libanus non sufficiet ad succendendum. Jsa. 40. v. 16.* Viginti millia Christianorum uno in Templo Nicomediæ collecta DEI laudes nocte Natalis Domini concinebant: & viginti millia, potius quàm prodirent ad Jovem colendum, maluerunt eodem in loco comburi, perinde ac si unus essent homo. Idem evenit in binis aliis urbibus, Phrygiæ unâ, alterâ Arabiæ, quæ barbarâ crudelitate in cineres redactæ sunt, quia non alios, quàm Christianos, incolas censebant, paratissimos omnes ad moriendum potius intra illa mœnia, quàm ad pedem inde efferendum, in signum abnegatæ in
Christum

Christum Fidei. Hinc si in veteri Lege longè abfuit, ut talia divino honori holocausta, quin & tales Oblationes consecrarentur, an non censes, jure meritissimo Davidem aspirasse ad Legem novam? Quid autem? Illud *Tunc* tam felix atque fortunatum, quod innuebat David, cùm DEUM alloqueretur, *Tunc acceptabis Sacrificium Justitiæ, oblationes, & Holocausta*, illud ipsum est, quod respondet tuo *Nunc*. Et quia ita res habet, ille idcirco invidit sortem, quæ tibi obtigit. Tu nihilominus in illa pro dignitate æstimanda semper eris tepidior? prò quàm ingratus tuus erga DEUM est animus!

Confidera, verum esse, quòd Pacis tempore Oblationes ejusmodi inter nos, multòque magis Holocausta, non reperiantur. Non tamen defunt alterius generis valdè DEO cara. Holocausta illi Religiosi sunt, qui solius divini amoris vi, quidquid demum sui habent, totum DEO consecrant solennibus tribus Votis suis, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ: *Cùm quis omne quod habet, Omnipotenti DEO voverit, holocaustum est. S. Greg. in Ezech. ho. 20.* Scis, tria duntaxat esse, quæ hominis sint: Bona externa: & hæc Religiosi DEO consecrant Paupertate. Bona corporis: & hæc à Religiosis DEO consecrantur Castitate. Bona Animi, quorum præcipuum est, de se & rebus suis pro arbitrio statuere: & hæc pari ratione Religiosi DEO consecrant Obedientiâ: atque ita omnia planè illi consecrant. Quanquam Obedientia altiùs evehit Sacrificium Religiosorum ad dignitatem Holocausti: idque duplici ex capite. Primum est; quia Obedientia reliqua omnia post se trahit, reliqua inquam duo Vota, tanquam res, quæ & ipsæ præcipi possunt: cùm alia duo Vota non ita post se trahant Obedientiam. Alterum, quia cum in Holocausto nequeat

VII.

nequeat esse Victimæ, & esse viva, ne brevissimo quidem momento, sola Obedientia illa est, quæ in ictu oculi hominem in ejuscemodi statu collocat: repente enim illum efficit mortuum sibi; qualem alia vota non efficiunt. Hinc sicut Holocaustum excellebat omnia alia Sacrificia, quæcunque tandem illa essent; sic recessus in Sacram aliquam Familiam superat omnem Pœnitentiã privatam & publicam, quam unquam subire possit homo ad satisfaciendum pro suis peccatis, manendo in seculo. Ita Sacris Canonibus disertè definitum est. *33. qu. 2. c. Admonere.* Et ratio est; quia in Seculo nequeunt fieri Holocausta. Quid hac re innuo? Quisquis hæret in Seculo, semper aliquid, saltem modicum, sui retinet, de quo disponat pro arbitrio, Ut autem Holocaustum verum non sit, quodlibet modicum sufficit. Idem siquidem est dicere *Holocaustum*, ac *Totum combustum.*

Oblationes porro pacis tempore illorum sunt, qui sui obliti, dono non revocabili tantum bonorum suorum DEO obtulerunt. Aspice in Christi Ecclesia, constructas tam multas Domos publicas recipiendis Pauperibus, alibi fanis, alibi ægris, alibi perpetuè debilibus, alibi convalescentibus. Tam multa Tempa ingentibus structa impensis, tam multa Asceteria, Canonicorum Collegia, tam pingues Sacrorum Præsulum proventus, quem alium habuere fundum, quàm Fidelium beneficentiam? Ipsæ adeo urbes, Principatus, Provinciæ, Regna illustria, an non fuerunt dona, quibus magnæ Animæ Sancti Petri Cathedralam locupletârunt? Ejusmodi certè Oblationes antiqua Solyma omnibus illis suis Seculis non vidit, sicut neque vidit Holocausta illa perfecta, qualia inter nos Religiosi offerunt. Et idcirco rectè sic DEUM alloquitur David:

Tunc

Tunc acceptabis Sacrificium Justitia, Oblationes & Holocausta, tunc, tunc; quia ad adventum usque Christi Servatoris vanum fuisset sibi promittere tantum auxiliatricis gratiæ, quâ facta tam præclara patrarentur. Eleemosynæ, quantumcunque multiplices quis erogat, si loqui ad amissim volumus, non sunt verè Oblationes: hæ siquidem non ipsi proximè divinæ Majestati, sed egenis dantur; cùm tamen Oblationes DEO inprimis rectà, egenis tantùm velut ex obliquo dentur; qui quia cum Christo una quodammodo res sunt, semper in Ecclesia juris aliquid habuerunt ad illam oblatorum munerum partem, quæ procurato DEI cultui, & congruæ eum administrantium sustentationi superest. Si tamen etiam in certa acceptione Eleemosynas placuerit Oblationum nomine habere, istæ enim vero, extra controversiam, in Lege quoque Veteri, splendidæ admodum & magnificæ fuerunt, utpote jam tum summis laudibus celebratæ. Sed quales illæ demum sint, si Eleemosynis Legis Evangelicæ comparentur? Sufficit illarum in particulari meminisse, quæ erogârunt Paulinus, Nolanus ille Antistes, & recentius plures alij, redimendis Captivis peculiari voti nexu consecrati, qui eò progressi sunt, ut etiam se ipsos venderent, quò satîs pretij ad subveniendum gravissimis Proximorum calamitatibus haberent. Eleemosynæ novi hujus generis ubi usquam antehac conspectæ erant? Non poterat igitur facere David, quin diceret, *Tunc, Tunc, acceptabis Sacrificium justitia, Tunc Oblationes, Tunc Holocausta*: cùm non Holocausta tantùm & Oblationes, sed ipsæ adeò Eleemosynæ, sanè quàm præclaræ, ad tempora tanto meliora essent dilatæ. *Tunc dividendur spolia prædarum multarum*: pronuntiavit *Isa. 33. v. 23.* Sed ecce præsens jam illud *Tunc*, quando tot præ-

Z

dæ, in

da, in illo collectæ Capitolio, totius olim Mundi Prædone publico, generosâ magnificentiâ subinde distributæ sunt, alicubi ad supremi Numinis honorem, alibi ad Pauperum subsidia, quos inter nemo est pedibus tam claudis, ut non tempori ad partem suam accipiendam venire possit. *Claudi diripient rapinam. Idem ibidem*; tam latè hodie Christianorum beneficentia ad omnem mortalium conditionem pertinet.

VIII.

Confidera, Davidem denique finem suo Psalmo imponere revocando DEO in memoriam illa Sacrificia, quæ nostrâ ætate in Altaribus tanto cum splendore essent offerenda: *Tunc imponent super Altare tuum Vitulos.* Fuerunt, qui hîc per vocem *Vitulos* intelligerent Laudes divinas, moti ad hoc notâ illâ phrasi. *Osee 14. v. 3. Reddemus vitulos labiorum nostrorum*: tanto ampliùs, quòd etiam Laudes divinæ quoddam Sacrificij genus sunt, DEO longè gratissimum: *Sacrificium laudis honorificabit me. Psal. 49. v. 23.* Sed hæc interpretatio suâ difficultate non caret. David siquidem (ut ex omnibus antecedentibus apparet) intendit hîc loqui de Sacrificiis sibi non permissis. Hujus autem generis non fuerunt Laudes divinæ, cum has ipse nullo ferè non momento offerret. Hinc si Justis ac Sanctis Veteris Instrumenti invidere quoquo modo deberemus, non in alio magis possemus invidere, quàm in præclaris illis laudibus, quibus DEUM modo tam multiplici celebrare noverant. In reliquis omnibus multo illi nobis inferiores fuerunt, in hoc autem nequaquam: nos enim ab ipsis velut mutuò accepimus propè omnia, quæ ad DEUM laudandum proferimus tam in Altaris Sacrificiis, quàm in quotidianis Sacerdotum precibus, in Supplicationibus, & omnibus ferè aliis functionibus Ecclesiasticis. Nec id mirum.

rum. Non paucis enim ex eorum numero DEUS ipse laudes illas suas dictare voluit: eâ fortassis causâ, quòd cum tunc non haberent quidquam aut solenne, aut alicujus substantiæ, DEUS eos solari voluerit intactarum harum Victimarum præstantiâ, quas in ipsis eorum labiis nasci faciebat. Unde hæc si non fuit unica ipsorum gloria, fuit certè maxima. *Gloriemur in laude tua. Psal. 108. v. 48.*

Ut igitur posteriora cum prioribus quàm optimè cohæreant; dicamus, Davidem omnia hucusque allata claudere voluisse sanctâ invidiâ, quâ ardebat erga Sacrificium Eucharisticum, quod ipsissimum inter nos Altaris Sacramentum appellatur: *Tunc imponent super Altare tuum Vitulos.* Neque hoc te cruciet, quòd Vitulos potiùs, quàm Vitulum dicere voluerit; illorum siquidem temporum usu figuram loco figurati nominare debebat. Figura autem Christi, nullo non die in Altari immolati, fuit non unus tantum Vitulus, sed Vituli multi (ut ex Levitico colligitur) varios ob fines immolati. Omnes tamen illi, quocunque essent numero, promittebant unum solum; juxta id quod ipsa Ecclesia dicit ad DEUM, in Missæ Sacrificio, quod est illud ipsum, de quo nobis sermo: *DEUS qui legalium hostiarum differentias unius Sacrificij perfectione sanxisti.* Non me latet, legales illas hostias, quæ Christi in Altari immolationem figurabant, non solos fuisse Vitulos: fuerunt aliæ varij generis, animatæ & non animatæ. Fortassis tamen eâ causâ David aliarum mentionem non fecit, præterquam Vitulorum, quia Vitulus anniculus omnes alias Victimæ præstabat. Hinc, cum indicare placebat, rem quamquam DEO perquam caram esse, dicebatur: *Placebit DEO super Vitulum novellum, cornua producentem, & unguis.* *Psal. 60.* Saltem in expiatione solen-

ni, transgressionis cujusdam communis, admiffæ ab omni simul Populo, Vitulus destinata eam in rem erat Victima. *Lev. 4. v. 14.* Et hoc sufficere poterat, ut David hujus potiùs, quàm alterius hîc meminisset.

Jam quòd omnia antiqua Sacrificia manifestè perfecta fuerint in hoc Evcharistico, dubium nullum est. Si enim omnia, ut est constantissimum, perfecta fuerunt in Sacrificio Crucis, etiam in hoc perficiuntur. Hoc, & illud Crucis, non differunt in alio, quàm quòd Crucis cruentum, hoc incruentum fuerit: in illo inquam re vera Christi mors intervenerit, in isto autem non: sed si in hoc mors non est, est aliquid quod tantundem valeat: in hoc enim Christus in eam se conditionem reducit, quæ propria est rerum animâ & vitâ carentium, & in eo consistit, quòd tractari possit instar panis, contrectari inquam, frangi, manducari, consumi, prout placuerit, ad exprimendam quàm vivacissimè ipsam veram mortem. Atque ita sive à Cruce transeamus ad Altare, sive ab Altari ad Crucem; *Una eadèmq; hostia est, sola ratione offerendi diversa, Trid. Sess. 22. c. 2.* De cetero, sicut Sacrificium Crucis peractum est pro salute totius planè humani generis, ita istud Altaris est pro salute eorum in particulari, quibus applicatur; unde illa ipsa gratia, quàm semel Christus morte suâ Mundo attulit, eandem affert iterum hoc Sacrificio cuilibet Animæ, non semel duntaxat, sed vicibus tot, quàm multis istud instauratur; juxta id, quod ipsa testatur Ecclesia, dum inquit: quòd *Quoties hujus hostie commemoratio celebratur, opus nostra Redemptionis exercetur. In collecta Dom. 9. post Pentec.*

Hinc licet ejusmodi Sacrificium præcipuo ex fine sit ordinatum ad honorem divinum tanquam holocaustum,

stum, in super pro nobis verè ac propriè est Pròpitiatorium, destinatum nimirum ad placandum DEUM propter noxas à nobis admissas; neque idcirco non etiam Pacificum est (ut erant tertij generis inter antiqua) ordinatum inquam tam ad agendas DEO gratias pro beneficiis acceptis, quàm ad nova impetranda. Quis autem nescit primum inter omnia beneficia locum obtinere beneficium Vitæ æternæ? & idcirco communiùs hoc Sacrificium à nobis appellatur Evcharisticum, quia hanc nobis vitam confert. *Evcharistia* idem valet quod *bona Gratia*; & *Gratia DEI, vita æterna. Rom. 6.* Prò! quàm igitur pijsimus David illustratus ad prænosendam incomparabilis hujus Sacramenti virtutem, verè dicere DEO potuit: *Tunc imponent super Altare tuum Vitulos?* Quid enim omnes illi Vituli, qui ejus ætate offerebantur tanquam Victimæ Pacificæ, victimæ Pròpitiatorix, & tanquam Victimæ Holocausti, valebant in comparatione Vituli hujus mystici, qui sacrificatur ætate nostra, ad omnes in unum colligendos? Et tamen hoc Sacrificium quotidianum nobis est! O Amorem inexplicabilem DEI erga suam Ecclesiam!

IX.
 Considera, posse aliquam tibi subire admirationem, quòd David dicat hìc: *Tunc imponent super Altare tuum Vitulos*; non autem dicat; *Tunc immolabunt*: neque enim Sacerdotes nostri imponunt tantùm Altari hanc Victimam sacrosanctam, sed eam etiam Sacrificant; cùm sit inter dogmata Fidei, quòd Evcharistia, non solùm sit Sacramentum, sed etiam Sacrificium. Ita quidem: at meminisse te oportet, quòd Sacerdotes nostri, quando perveniunt ad ipsum actum sacrificandi, non jam ampliùs personam propriam, sed solam Christi personam sustineant. Sacrificium enim in Altari perficitur (ut habet doctrina communior)

nior) ipso actu Consecrationis; in ipso autem actu Consecrationis Sacerdotes usque ad eò solâ Christi personâ funguntur, ut ipsis ejus verbis utantur tanquam propriis; nec iis solùm utuntur modo recitativo, sed effectivo, sed executivo, qui fuit ipse modus, quo verba illa ex Christi ore prodierunt; nam & illi iisdem utuntur tantâ virtute, ut sine mora efficiant, quod dicunt: *Ipsè dixit, & facta sunt.* David autem hîc, ut apparet, non est locutus nisi de nostris Sacerdotibus, ut in personâ ipsorum propriâ consideratis. Et idcirco licet ipsi in personâ suâ digni non habeantur gloriâ consecrandi, utpote qui consecrando, jam à se ipsis diversi, assumunt personam Christi; eam tamen sibi gloriâ vindicant, suis confestim manibus Christum, liceat ita loqui, Sacramentatum imponendi Altari, tanquam veram Victimam, ad honorem Patris æterni oblatam, cum contrectandî, frangendî, manducandî, & passim omnibus disperendi, qui accedere voluerint, ut & ipsi ejus Sacrificij participes fiant. Honorem autem huic soli parem quando unquam consecuti sunt Sacerdotes Legis Antiquæ?

Ceterum sicut Sacerdotes nostri, etsi verè sacrificant, non tamen vel à nobis ipsis vocantur Sacrificantes, sed Celebrantes (quæ est phrasis perperua Rubricarum, quas dicimus) quia illos consideramus operantes in persona propriâ, non in personâ Christi; ita suo loquendi modo etiam David illos compellavit, Imponentes Altari Christum Sacramentatum, potius quàm Immolantes; cum sciret, honorem in personâ propriâ immolandî Victimam tam angustam, nec convenire alteri, nec convenire posse, præterquam Christo; qui ut in Cruce idem ipse & Victima fuit, & Sacerdos, sic & in Altari idem Victima & Sacerdos est. Us-

est. Usque adeo verum semper fuit, & erit, quod in immolatione Christi, quæcunque illa sit, idem est Sacerdos & Victima, ut scripsit S. Augustinus de Trinit. L. 4. c. 14. Et tu, qui hoc Sacrificio hodie tam amplè fruëris, quas grates rependis? Sola ejus figura tanti fiebat; quanto igitur pluris par est rem ipsam facere?

Considera, nil porro superesse, ad omnimodam explanationem cogitationum Davidis in hoc versu, nisi tenuis nebulæ dissipationem. Nam si Sacrificium proprium, de quo hîc sermo, tanquam de illo, à quo reliqua omnia minus propria pretium suum habent, fuit Sacrificium, quod Christus semel offerendo vice simplici perfecit in Cruce, & quod tot deinceps vicibus offert in Altari; quomodo igitur David ausus est DEO dicere, quod illud esset acceptaturus? *Tunc acceptabis Sacrificium justitiæ &c.* Hoc enim fuit Sacrificio tam augusto injuriam facere: an fortassis DEUS potuit illud non acceptare? Certum est, quòd illud saltem fuerit verissimum Sacrificium Justitiæ. Hinc si aliud ille non præstitisset, quàm ut redderet DEO totum, quod illi debebatur ad satisfaciendum plenè injuriæ illatæ, & nihil præterea; dici omnino poterat, quòd DEUS illud libentissimè esset recepturus; non tamen, quòd esset acceptaturus.

Tunc res acceptatur, quando solutio non est adæquata, & tamen Creditor, aut amore in Debitorem redactum ad incitas, aut miseratione, aut conniventia, aut quocunque alio nomine contentus est illam admittere ut plenam & adæquatam. Quando re ipsâ plena est, rectè quidem dicitur, quòd creditor talem solutionem recipiat; non talem dicitur unquam, quòd eam acceptet; unde etiam debitori volenti scripto dari solet *recepisse*, quod vocant, seu apocha;

apocha; non solet autem dari *acceptasse*. Quanto igitur magis Sacrificium, quo Christus obtulit se ipsum ad satisfaciendum divinæ Justitiæ, cum non solum fuerit solutio perfectissima, sed superabundans in infinitum, non potest dici esse acceptatum? Hinc si rectè tali loquendi formulâ & acceptationis vocabulo uti licuit, in Sacrificiis antiquæ Legis: *Homo qui obtulerit Victimam pacificorum &c. immaculatum offeret, ut acceptabile sit. Lev. 22. v. 21.* cum essent insufficientia; non tamen rectè illâ videtur usus David, dum de nostro agebat Sacrificio; cum huic illa planè non conveniat.

Rectè omnia. Antequam tamen tibi respondeam, quæro ex te: Quis erat Debitor DEO pro offensis illi illatis, Homo, an Christus? haud dubium, quin Homo. Homo igitur Debitor erat, & ad ipsum spectabat solutio. Atque idcirco DEUS ita dicere poterat: Si Homo debet, Homo solvat: & si ipse non habet, quo debitum totum expungat, fiat quod æquum est: *qui non habet in are, luat in corpore*; eat ad Infernum, ita enim promeruit. Et si ne ibi quidem, quantumcunque pariat, pari unquam tantum poterit, ut vel minimæ debiti sui parti satisfaciatur, patiatur ibi per omnem æternitatem. Ita DEUS dicere poterat, ut non est dubium. Et si, ne ita loqui cogeretur, ipse contentus fuit, imò sic ipse res disposuit, sic statuit, ut Filius ejus ipse vadem se interponeret, & solutionem offerret pro homine, quid tibi videtur? an non rectissimè dici potest, quòd ipse à Christo acceptaverit illam solutionem, quam nôrat deberi ab homine, & non à Christo?

Sic igitur ratiocinare; quòd David delicti sui memor, imò illud tam grave, tam vivum ante oculos habens, ut
hoc

hoc in Psalmo ipsemet affirmavit; videns autem parte altera deesse sibi unde pro eo satisfaciatur, in ejusmodi consideratione angore penitus contabesceret: mox ad se excitandum diceret DEO: *Tunc acceptabis Sacrificium justitiae.* Perinde ac si vellet dicere; quando veniet illa hora, qua Filius tuus caelo in terras delapsus, morietur pro me in infami Crucis ligno, tunc tu dignaberis acceptare tanquam a me id, quod meum non est: quodque tam suavi in cogitatione non parum expetitur solatij.

Tu ex ejusmodi loquendi ratione collige, ubi figere debeas magnam tuae Salutis anchoram post infelicissimum illud naufragium culpa, quod extremas te ad incitas redegit. Figere illam debes in JESU, qui pro te solvat. Si quidem Sacrificium justitiae in Cruce peractum est: peractum tamen ut sufficiens pro omnibus, ut efficax autem pro solis illis, qui illius participes esse voluerint. Qui penitentiam non habet, ut pro ipso solvat Christus, & eum in finem supplex illi non fit, quid tandem speret? Passio & mors Christi fuit omnino Causa nostrae salutis, sed Causa universalis, quae tamen ex se nihil operatur. Ut ejus fructus huic aut illi applicentur, etiam particulari Causa est opus. Talis autem est, uti medici, quae nobis Fides ad finem tam excellentem suppeditat. Inter cetera istud est: Rogare saepe JESUM, ut Sanguinem suum Patri pro nobis offerat, etsi nos favore tanto digni non sumus: & rogare eundem Patrem, ut acceptet illum tanquam solutionem, quam facere nunquam poterunt Debitores, manifesti illi quidem, sed ad extremam egestatem decoquendo redacti.

Adverte interim, an David re ipsa praestiterit id quod promiserat DEO, cum dixit: *Domine labia mea aperies, &*

A a

os me-

os meum annuntiabit laudem tuam? Paucis in versibus, quos post illum subjunxit, en quàm præclarè ille annuntiàrit omnia, quæcunque præ ceteris æstimabilia & gloriosa sunt in Ecclesia Christi! in illo scilicet opere, in quo DEUS plus, quàm in ullo alio, propriam laudem constituit. Ita saltem conatus sum tibi palàm facere ad majorem ejusdem Christi gloriam.

Finis Psalmi Miserere.

PRA-